

anfattes, og det er altsaa paa ingen mulig Maade givet, at der paa denne Maade naaes en saadan Priis, at han ikke kan avancere Noget paa de Indtægter, han kan have af disse Naturalier. Jeg nævnte f. Ex. før, at naar Sord har været bortforpagtet i en Række af Aar — det er ikke ualmindeligt, at Sord bortforpagtes for en Mandts Embedstid — saa kan det gjerne være, at der er svaret en overmaade lav Priis af den i de sidste 10 Aar, og det er den Priis, der lægges til Grund ved Beregningen af Hjemmeindtægtens Værdi. Et æret Medlem har sagt, at man ikke kunde drage nogen Slutning fra de Bestemmelser, der gjælder om andre Embedsmænd, til Retsbetjentene, fordi der blev ordnet et nyt Forhold ved Loven om Retsbetjentene; men jeg skal i den Henseende svare, at der ikke, saavidt jeg kan skjønne, er nogen væsentlig Forskiel mellem Retsbetjente, Amtmænd og Amtsforvaltere, thi Loven om Ordningen af deres Lønningsforhold er af samme Datum som den almindelige Lønningslov for de kongelige Embedsmænd. — Endelig maa jeg, med Hensyn til hvad der blev udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), gjøre den Bemærkning, at der ikke i Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentene var nogen Anledning til at optage en speciel Bestemmelse om Decourt paa Grund af Hjemmeindtægten, fordi et saadant Tilfælde sjældent vil indtræde i Rækken af Retsembederne, idet de fleste af disse ville være stillede saaledes, at de ville falde ind under samme Kategori som Embederne under Ministerierne, hvortil Gagen udredes direkte af Statskassen, og som derfor have Sædtillæg af den hele Gage. Den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgkreds (Ansjær) sagde, at det umuligt kunde være Lovens Mening, at naar den omtalte Embedsmænd i Kallundborg havde haft 100 Rd. mere i Hjemmeindtægt, end han har, skulde han intet Sædtillæg have. Jeg kan kun sige, at der staaer med tydelige Ord i den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861, at det kommer an paa, hvor Hovedindtægten er, og at der kan fremkomme en saadan Forskiel ved en hvilken som helst Ansættelse af dette Slags;

en Grændse maa der være, og sætter man Grændsen ved over Halvdelen, kan det Tilfælde fremkomme, at af to Embeder, der ellers ere temmelig lige, kan det ene paa Grund af Forskjellen med Hensyn til Hovedlønnen erholde Sædtillæg, medens det andet ikke faaer noget saadant.

Liebe: Jeg troer ikke just, at jeg har sagt, at det var en uforstandig Fortolkning, som det ærede Udvalg har opstillet, og jeg troer heller ikke, at det vilde have været ganske passende, om jeg havde brugt dette Udtryk, men derimod har jeg kaldt Fortolkningen urigtig. Jeg skal ogsaa indrømme, at der er nogen Uklarhed i disse Love, som kan have bragt Udvalget ind paa denne Vej; det er under alle Omstændigheder ved Redaktionen uheldigt, at der, som det synes, ikke i den ene, den specielle, er taget tilstrækkeligt Hensyn til den anden, samtidigt dermed udkommende almindelige Lov; men hvorledes end Sammenhængen hermed maatte være, saa er det jo nu saa, at vi have at rette os efter Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentene, og den kan aabenbart ikke, som Udvalget mener, være forandret ved den almindelige Lov af samme Dato. Lovene have her ikke saa sjelden et kort Liv; jeg for mit Vedkommende kunde ofte ønske, at det var noget længere; men at det endog skulde kunne være saa kort, at en Lov skulde være forandret i samme Dieblis, som den er udkommen, det er dog nok i ethvert Tilfælde mere, end Noget kunde forestille sig, og saaledes vilde det jo netop være, hvis § 4 i Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjentene skulde være forandret ved § 3 i Loven af samme Dato; thi da vilde § 4 aldrig have været gjældende endog blot et eneste Dieblis.

C. B. Nimestad: Som Medlem af Finantsudvalget skylder jeg, som ikke har haft Leilighed eller Anledning til at skjænke denne Sag en nøiagtig Undersøgelse, at udtale, at jeg tidligere har været enig med Finantsudvalget, men at jeg har følt mig overbevist ved de Grunde, der ere fremsførte idag. Jeg skylder at gjøre en Undskyldning, fordi jeg ikke tidligere er kom-